

Prevedeno na Aristotelovu *Metafiziku* mogli bismo reći da Aristotel u potrazi za bićem kao bićem čini sledeće. Prvo, on uvažava fakt da ne postoji jedan jedinstveni smisao reči biće, što prethodnici po njemu nisu uvideli. Drugo, iako ne postoji jedan jedinstveni ili opšti smisao bića, nužna je pretpostavka filozofskog diskursa, kako ga razume Aristotel a tumači Derida, da mnoštvo različitih načina govora o biću mora moći biti ograničeno. Kao treće, dato ograničeno mnoštvo načina govora o biću mora biti ne samo u svakom od pravcu značenje nešto jedno znaćeće, već svi dati načini moraju moći biti organizovani shodno jednom, naravno ne opštem, ali prvotnom smislu, takoreći doslovnom smislu, ali i međusobno zamenjivi kako u pogledu na različita bivstva tako i u pogledu na zamenu bivstva i onoga što je bivstvo kao takvom svojstveno, tj., što mu se kao bivstvu pririče. Međutim, ako i na nivou kategorijalne raspodele bića možemo utvrditi logičko-strukturni primat bivstva kao podmeta i oblika, otvara se pitanje na koji način ujediniti različite načine govora o bivstvu, jer i samo bivstvo se izriče višestruko ne na stukturno-logičkom nivu već na nivou tipova bivstva, i pri tome bez opšteg smisla koji bi obuhvatio iste tipove.

Primenjujući Deridine analize na *Metafiziku* mogli bismo reći da potraga za prvotnim smislom kada dolazi do rešenja na jednom nivou analize otvara novo područje višeznačnosti ili prenesenosti na drugom nivou. U krajnjem sve zavisi od mogućnosti da se uspostavi organizacija višestrukog govora o bivstvu preko ideje nepokrenutog pokretača kao onoga koji bi bio ono kauzalno prvo koje povezuje različite načine govora o bivstvu - tj. kao pokretački i svrhoviti uzrok posebne vrste obezbeđen preko opšte žudnje svega za onim prvim (povaljam, toliko o kritici Platonove misli učestovanja i upinjanja stvari da oponašaju ideje). Međutim, šta i kako znamo o prvom nepokrenutom pokretaču, i šta i kako Aristotel govori o istom? Prvo, Aristotel nikada ne govori o njemu samom već